

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/10/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115209477
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vičková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1115209477.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Vičkovkej a členov senátu JUDr. Ondreja Krajča a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobkyne: O.. V. O., G.. XX.X.XXXX, K. Z.C. O. XX, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR, so sídlom Špitálska 4,6,8, Bratislava, IČO: 00 681 156, o určení, že odvolanie štátneho zamestnanca z funkcie je diskriminačným konaním, v konaní o vyplatenie funkčného platu, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 04. mája 2022, č.k. 14Cpr/2/2015- 185, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol návrh na prerušenie konania, žalobu zamietol a nepriznal žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznáva. Poukázal na to, že žalobou sa žalobkyňa proti žalovanému domáhala určenia, že odvolanie štátneho zamestnanca z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia dôvodu je diskriminačným konaním zo strany žalovaného, z dôvodu nemožnosti preskúmať a dokázať rešpektovanie zásady rovnakého zaobchádzania v súvislosti s vykonávaním štátnej služby. Žalobkyňa bola totiž presvedčená, že k jej odvolaniu z funkcie vedúceho zamestnanca bez uvedenia relevantného dôvodu došlo z dôvodu diskriminačného konania žalovaného. Poukázala pritom na svoju apolitickosť. Po právnej stránke vec posúdil podľa § 4 ods. 1, § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, podľa § 6 ods. 1, § 6 ods. 2 písm. b/ , § 2 ods.1, § 9 zákona č. 365/2004 Z.z. o rovnakom zaobchádzaní v niektorých oblastiach a o ochrane pred diskrimináciou a o zmene a doplnení niektorých zákonov (antidiskriminačný zákon) a dospel k záveru, že žaloba nie je dôvodná. Konštatoval, že medzi stranami nebolo sporné, že žalobkyňa bola dňa 27.04.2012 odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca, konkrétne generálneho štátneho radcu - generálna riaditeľka sekcie práce bez udania dôvodu. Následne bola žalobkyňi doručená výpoveď. Medzi stranami bol vedený spor o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v konaní na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 21 Cpr/5/2012. Predmetné konanie bolo právoplatne skončené, a to rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25.10.2016, sp. zn. 8CoPr/9/2015. Súd sa v tomto konaní zaoberal neplatnosťou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, vrátane otázky' odvolania žalobkyne z funkcie podľa § 37 ods. 5 zákona o štátnej službe a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Poukázal na to, že v priebehu konania žalobkyňa namietala, že konanie žalovaného bolo diskriminačné, keď ju účelovo nahradil vo funkcii generálnej riaditeľky' Sekcie práce politicky angažovanou osobou bez kvalifikačných predpokladov. Uvedené skutočnosti žalobkyňa namietala aj v konaní 21Cpr/5/2012. Uviedol, že § 6 ods. 2 zákona č. 365/2004 Z.z. ustanovuje, že zásada rovnakého zaobchádzania sa uplatňuje len v spojení s právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi. Účelom tejto formulácie je stanoviť, že nie všetky situácie, v rámci ktorých dochádza k

nerovnakému zaobchádzaniu s konkrétnymi osobami v rámci pracovnoprávneho alebo obdobného vzťahu, je možné charakterizovať ako diskriminačné, alebo protiprávne. Žalobkyňa bola odvolaná z funkcie vedúceho štátneho zamestnanca, ktorý má (mal) osobitné postavenie podľa zákona č. 400/2009 Z.z. S týmto osobitým postavením je spojená aj možnosť vedúceho štátneho zamestnanca z vedúcej funkcie odvolať bez uvedenia dôvodu podľa § 37 ods. 5. Úprava tak predpokladá, že vedúci štátny zamestnanec môže byť odvolaný z rôznych konkrétnych dôvodov (avšak bez povinnosti tieto dôvody uvádzať), ale aj z bez konkrétneho dôvodu. Samotné odvolanie z vedúcej funkcie však zákon automaticky nespája so skončením štátnozamestnaneckého pomeru. Realizácia tohto oprávnenia tak sama osebe nepredstavuje diskriminačné konanie, prípadne porušenie práv štátneho zamestnanca. Práva žalobkyne súvisiace so štátnozamestnaneckým pomerom však už boli predmetom iného konania. Uvedené zákonné ustanovenia nezakladajú nárok žalobkyne domáhať sa určenia porušenia zásady rovnakého zaobchádzania bez väzby na konkrétne práva v súvislosti s jej štátnozamestnaneckým pomerom. Bolo na žalobkyňu, aby svoje námietky uplatnila v predmetnom konaní. Samotná nespokojnosť s tým, ako sa súd s argumentáciou žalobkyne vysporiadal v predchádzajúcom konaní, nezakladá nárok na nový súdny prieskum tvrdeného porušenia jej práv. Bolo plne v kompetencii žalovaného, či využije oprávnenie podľa § 37 ods. 5 zákona č. 400/2009 Z.z., pričom toto oprávnenie žalovaný využil v súlade so zákonom. Žalobkyňa nebola v danom období jediná, ktorá bola týmto postupom odvolaná z funkcie vedúceho zamestnanca, ako to vyplýva z rozhodnutí predložených žalovaným. Štátnozamestnanecký pomer žalobkyne je už skončený. Žalobkyňou požadované určenie tak nemôže mať vplyv na jej práva vyplývajúce z tohto pomeru. Žalobkyňa si iné nároky v súvislosti s možným porušením zásady rovnakého zaobchádzania neuplatňuje. Dospel k záveru, že žalobkyňou požadované určenie bez vzťahu na konkrétne práva žalobkyne vyplývajúce z (už skončeného) štátnozamestnaneckého pomeru nemá oporu v zákone, pričom týmito otázkami sa súd už zaoberal v inom konaní. Žalobkyňa v priebehu konania namietala, že bola diskriminovaná oproti O.. L.. Žalobkyňa v konaní preukazovala svoju odbornú erudíciu (ktorú súd nespochybňuje) a namietala kvalifikáciu, ako aj politickú angažovanosť O.. L., ktorá mala byť pred žalobkyňou zvýhodňovaná a dosadená do funkcie, z ktorej bola žalobkyňa odvolaná. Podľa názoru súdu však O.. L. nebola v danom čase v rovnakom postavení ako žalobkyňa, keď nepôsobila v rovnakom čase na rovnakej pozícii. Žalobkyňa tak ani nemohla byť diskriminovaná oproti O.. L., ktorá rovnako ako žalobkyňa absolvovala previerku a výberové konanie. Žalobkyňa pôsobila na mieste vedúceho štátneho zamestnanca, a teda jej prístup k tejto funkcii nebol obmedzený konaním žalovaného. Následne bola žalobkyňa z tejto funkcie odvolaná v súlade so zákonom, o čom už súd rozhodol. Následne bolo toto miesto obsadené O.. L.. Nie je podstatné, či žalobkyňa mohla byť kvalifikovanejšia alebo vhodnejšia kandidátka na výkon funkcie vedúceho zamestnanca. Mal za to, že konanie žalovaného neprekročilo zákonný rámec. Nevidel dôvod na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. c/ C.s.p., keď predmetná prejudiciálna otázka nemôže mať vplyv na výsledok tohto konania. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p.

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie s poukazom na § 365 ods. 1 písm. b), e), f), h) C.s.p. Namietala porušenie práva na spravodlivý proces tým, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 06.03.2017 vrátane dokumentov ohľadne V.. L.. Nemohla sa tak vyjadriť k obsahu uvedených dokumentov, a ani k argumentom žalovaného. Zo zápisnice o pojednávaní zo dňa 04.05.2020 vyplýva, že pred skončením dokazovania súd neoboznámil strany sporu s obsahom listín nachádzajúcich sa v súdnom spise. Namietala, že súd zamietol jej návrhy na doplnenie dokazovania a v tomto smere poukázala na to, že dokumenty z personálneho spisu pani L. sa spomínajú v odôvodnení napadnutého rozsudku. Výsluchom K. U. sa mohli objasniť okolnosti jej odvolania z funkcie bez uvedenia dôvodu.

3. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne uviedol, že súd posudzoval doklady z osobného spisu pani L. Z. súvislosti s odvolaním žalobkyne z funkcie vedúceho zamestnanca, ako aj súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru v inom súdnom konaní vedenom medzi stranami, ktoré bolo právoplatne skončené a v ktorom sa súd zaoberal neplatnosťou skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, vrátane otázky odvolania žalobkyne z funkcie a žalobu v tejto časti ako nedôvodnú zamietol. Súd prvej inštancie rozhodol napadnutým rozsudkom v súlade s ustanoveniami príslušných právnych predpisov a po riadnom zistení skutkového stavu, čo vyplýva aj z odôvodnenia rozsudku. V plnom rozsahu sa stotožnil s dôvodmi, ktoré viedli k zamietnutiu žaloby žalobkyne. Uviedol, že žalobkyňa neoznačila, nepopísala, ani nepreukázala žiadny z dôvodov diskriminácie uvedených v zákone číslo 365/2004 Z.z. alebo v zákone o štátnej službe. Vo svojej žiadosti neuviedla, v čom spočíva rozdielne

zaobchádzanie s jej osobou oproti iným štátnym zamestnancom v obdobnej situácii, ktoré by mohlo byť podmienené niektorým z dôvodov vyplývajúcich z Antidiskriminačného zákona alebo Zákona o štátnej službe. Samotné odvolanie z funkcie vedúceho zamestnanca alebo ukončenie štátnozamestnaneckého pomeru nie je možné samo osebe vnímať ako diskrimináciu, ide o uplatnenie jeho zákonného práva voči žalobkyni. Žalobkyňa v žalobe nepopísala žiadne konkrétne skutkové okolnosti alebo konanie, ktoré by nasvedčovali tomu, že došlo pri odvolaní z funkcie alebo skončení štátnozamestnaneckého pomeru k jej diskriminácii. Namietal tak porušenie zásady rovnakého zaobchádzania, mal za to, že postupoval výlučne v súlade a v medziach Zákona o štátnej službe. Z uvedených dôvodov navrhol rozsudok potvrdiť.

4. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatňovaných odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

5. V preskúmvanej veci súd prvej inštancie posúdil žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala ochrany pred diskrimináciou z dôvodu svojej apolitickej, z hľadiska všetkých relevantných prostriedkov procesného útoku, ktorými žalobkyňa preukazovala opodstatnenosť svojej žaloby a prostriedkov procesnej obrany, ktorými sa žalovaný bránil proti uplatňovanému nároku. Na jeho posúdenie si zadovážil dostatočné dôkazy, ktoré aj správne vyhodnotil a jeho skutkové závery sú dostatočne podložené výsledkami vykonaného dokazovania. Vec posúdil správne aj po právnej stránke, keď jeho právne závery vychádzajú zo správnej aplikácie ustanovení relevantných právnych predpisov. Odvolací súd sa s právnym záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný neporušil zásadu rovnakého zaobchádzania voči žalobkyni, a to aj s právnymi dôsledkami, ktoré z neho vyvodil, stotožňuje. Žalobkyňa v podanom odvolaní neargumentuje skutočnosťami, ktoré by mali za následok zmenu súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu alebo jeho právneho hodnotenia, iný, než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver z vykonaného dokazovania nevyplýva a v odvolaní uvedené argumenty, nie sú spôsobilé privodiť iné právne posúdenie danej veci.

6. Zásada rovnakého zaobchádzania je v tej najširšej a najvšeobecnejšej rovine upravená antidiskriminačným zákonom č. 365/2004 Z.z. (lex generalis), podľa ktorého sa uplatňuje len v spojení s právami osôb, ktoré sú upravené osobitnými zákonmi (lex specialis) v jednotlivých oblastiach, ktoré vymedzuje antidiskriminačný zákon. Podľa antidiskriminačného zákona je potrebné pri dodržiavaní zásady rovnakého zaobchádzania prihliadnuť aj na dobré mravy z hľadiska zabezpečenia ochrany pred diskrimináciou. Dodržiavanie zásady rovnakého zaobchádzania podľa antidiskriminačného zákona sa vzťahuje okrem iných aj na oblasť pracovnoprávných vzťahov a zamestnávania, v ktorých sa zakazuje diskriminácia z vymedzených diskriminačných dôvodov v § 2 ods. 1, a to len v spojení s konkrétnymi právami osôb ustanovenými osobitnými zákonmi v presne vymedzených oblastiach v ust. § 6 ods. 2 zákona. Osobitný zákon č. 400/2019 Z.z. o štátnej službe garantuje v ust. § 4 rovnaké zaobchádzanie najmä pokiaľ ide o podmienky vykonávania štátnej služby, odmeňovanie a iné plnenia peňažnej hodnoty a nepeňažnej hodnoty poskytované v súvislosti s vykonávaním štátnej služby, vzdelávanie, príležitosti na funkčný postup v štátnej službe a o skončenie štátnozamestnaneckého pomeru. V štátnozamestnaneckých vzťahoch je zakázaná diskriminácia štátnych zamestnancov a občanov, ktorí sa uchádzajú o štátnu službu, z dôvodu pohlavia, sexuálnej orientácie, náboženského vyznania alebo viery, rasového pôvodu, národnostného pôvodu alebo etnického pôvodu, farby pleti, jazyka, sociálneho pôvodu, majetku, rodu, nepriaznivého zdravotného stavu alebo zdravotného postihnutia, veku, manželského stavu, rodinného stavu, povinností k rodine, členstva alebo činnosti v politickej strane alebo v politickom hnutí, v odborovej organizácii, v inom združení alebo z dôvodu iného postavenia.

7. Priama diskriminácia je aktívne konanie alebo opomenutie konania niečo urobiť, ktorým niekto (diskriminujúci) znevýhodňuje inú osobu (diskriminovaný) z určitého dôvodu, ktorý je v zákone označený ako diskriminačný, a teda neprípustný, zákonom zakázaný, čiže keď niekto zaobchádza s niekým pre tento dôvod horšie ako s niekým iným, kto tento dôvod nemá, v rovnakej či porovnateľnej situácii v zákonom stanovených oblastiach, bez súčasnej existencie k tomu ospravedlniteľných dôvodov. Diskriminácia znamená vylúčenie alebo obmedzenie reálneho prístupu k právam, k ich efektívnemu uplatňovaniu, ak s dvoma skupinami v porovnateľnej situácii je zaobchádzané odlišne na základe zakázaných diskriminačných dôvodov. Pri priamej diskriminácii je potrebné porovnať spolu aspoň dve konania či zaobchádzania, a až vo vzťahu k druhému, odlišnému - výhodnejšiemu

zaobchádzaniu, možno vyhodnotiť konanie ako diskriminačné. Je potrebné preukázať, že situácia, v ktorej sa nachádza diskriminovaný, je podobná situácii osôb, s ktorými bolo lepšie zaobchádzané. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, možno za diskrimináciu považovať iba také rozdielne zaobchádzanie, ktoré nemá objektívne a rozumné zdôvodnenie, nesleduje legitímny cieľ a zároveň neexistuje primeraná proporcionalita medzi použitými prostriedkami a sledovaným cieľom. Právna úprava je koncipovaná tak, že z hľadiska diskriminácie je irelevantné, či dôvody, ktoré k nej viedli, vychádzali zo skutočnosti alebo z mylnej domnienky, teda nezáleží na tom, či diskriminovaná osoba aj v skutočnosti spĺňa určitý diskriminačný dôvod, pre ktorý je diskriminovaná alebo či ide v tomto ohľade o omyl diskriminujúceho; je nerozhodné, či ten, kto sa dopustil diskriminácie si počínal úmyselne, či z nebanlivosti.

8. Osobitosťou procesného konania je, že dôkazné bremeno sa prenáša na diskriminujúcu osobu v štádiu, keď je dosť pravdepodobné, že zásada rovnakého zaobchádzania bola porušená, ktoré podozrenie musí diskriminujúci vyvrátiť, resp. preukázať ospravedlniteľné dôvody pre nerovnaké zaobchádzanie, čo znamená preukázanie legitímneho cieľa, teda objektívnej súvislosti medzi sledovaným cieľom a rozdielnym zaobchádzaním a prijateľne proporčný vzťah medzi rozdielnym zaobchádzaním a legitímnym cieľom. Európsky súdny dvor vo svojej rozhodovacej činnosti uviedol, že je na žalobcovi najskôr preukázať na základe pravdepodobnosti skutočností, podľa ktorých môže súd usúdiť, že došlo k namietanému diskriminačnému konaniu a žalovaný musí potom čo žalobca preukáže prima facie zásahu, poskytnúť objektívne zdôvodnenie namietaného rozdielného zaobchádzania. Navrhujúca strana teda musí preukázať "na prvý pohľad" prípad diskriminácie, teda, že s ňou bolo zaobchádzané rozdielne pre niektorý z diskriminačných dôvodov.

9. V preskúmvanej veci žalobkyňa postavila svoj žalobný návrh na tvrdení o porušení zásady rovnakého zaobchádzania pri jej odvolaní z funkcie vedúceho zamestnanca z dôvodu jej apolitickej. Žalobkyňa bola povinná identifikovať skupinu, s ktorou sa zaobchádzalo rozdielne a musela preukázať porovnateľnosť svojej situácie so situáciou danej skupiny. Je totiž potrebné, aby existovali dve skupiny v porovnateľnej situácii, s ktorými je zaobchádzané rozdielne. Žalobkyňa na opodstatnenosť svojej žaloby však neuviedla, že by sa s ňou z dôvodu jej apolitickej zaobchádzalo horšie ako s niekým iným, kto tento dôvod nemá, a je v rovnakej či porovnateľnej situácii. Žalobkyňa neoznačila iné osoby v porovnateľnej situácii, s ktorými by bolo zaobchádzané odlišne, teda výhodnejšie. Žalobkyňa nepreukázala, že situácia, v ktorej sa nachádzala, je podobná situácii osôb, s ktorými bolo lepšie zaobchádzané. Súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že O.. L. nebola v danom čase v rovnakom postavení ako žalobkyňa, keď nepôsobila v rovnakom čase na rovnakej pozícii. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že žalobkyňa tak nemohla byť diskriminovaná oproti O.. L..

10. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že diskriminácia sa uplatňuje len v spojení s právami osôb, ktoré sú upravené osobitnými zákonmi v oblastiach, ktoré upravuje Antidiskriminačný zákon. Zásada rovnakého zaobchádzania sa uplatňuje v oblasti štátnej služby v súvislosti so skončením štátnozamestnaneckého pomeru a za stavu, keď bolo rozhodnuté o jeho platnosti v osobitnom konaní, možno konštatovať, že žalobkyňa požaduje určenie porušenia zásady rovnakého zaobchádzania bez vzťahu na konkrétne práva vyplývajúce zo štátnozamestnaneckého pomeru, keď žalobkyňou požadované určenie nemôže mať vplyv na skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru.

11. Na základe žalobkyňou tvrdených skutočností nebolo možné dôvodne predpokladať, že pri jej odvolávaní z funkcie bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania. Nedošlo preto ani k presunutiu dôkazného bremena na žalovaného a jeho povinnosťou nebolo opodstatnenosť tvrdení o dôvodoch odvolania vyvrátiť, a teda preukázať, že k odvolaniu došlo z iných vecných dôvodov bez súvislosti s apolitickej žalobkyne. Za danej dôkaznej situácie sa javí aj doplnenie dokazovania navrhované žalobkyňou ako nadbytočné.

12. Pokiaľ žalobkyňa namietala, že jej nebolo doručené vyjadrenie žalovaného zo dňa 06.03.2017, z obsahu spisu vyplýva, že na pojednávaní dňa 08.02.2017 uložil súd prvej inštancie žalovanému, aby doručil svoje stanovisko na emailovú adresu žalobkyne. Dňa 08.03.2017 žalovaný svoje vyjadrenie zaslal emailom ako konajúcemu súdu, tak aj žalobkyňi, a preto táto mala možnosť sa s jeho obsahom oboznámiť a vyjadriť sa k argumentom žalovaného.

13. Pokiaľ žalobkyňa namietala nedoručenie listinných dokladov predložených v konaní žalovaným, zo spisu vyplýva, že dňa 11.01.2018 žalobkyňa požiadala konajúci súd o zhotovenie ich kópií, ktoré si žalobkyňa dňa 17.01.2018 prevzala. Mohla sa tak k týmto dokumentom vyjadriť, a nebolo potrebné na pojednávaní dňa 04.05.2022 ich obsah oboznamovať.

14. Podstata kontradiktórnosti sporového konania spočíva v tom, že strany musia dostať reálnu možnosť využiť svoje procesné práva predložiť argumenty a reagovať na protiargumenty protistrany; a zásada rovnosti, resp. princíp rovnosti zbraní, má v kontradiktórnom spore garantovať strane, aby jej bola poskytnutá rozumná možnosť obhajovať sa za podmienok, ktoré ju podstatne neznevýhodňujú vo vzťahu k protistrane. Súd prvej inštancie postupoval v súlade so zásadou kontradiktórnosti konania a neporušil ani rovnosť strán, keď žalobkyňa mala dostatočný priestor v konaní navrhnúť a predložiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadriť sa k dôkazom predkladaných protistranou. So zreteľom na uvedené možno zhrnúť, že súd prvej inštancie správne posúdil a uplatnil zodpovednosť strán za splnenie procesnej povinnosti tvrdiť, jeho záver založený na konštatovaní o nepreukázaní základných predpokladov pre uplatnenie nároku na základe antidiskriminačnej žaloby žalobkyňou a tiež postup súdu prvej inštancie, na základe ktorého dospel ku konečnému verdiktu, zodpovedajú kontradiktórnosti sporového konania, v rámci ktorého bolo za rovnakých procesných podmienok žalobkyňi umožnené uplatniť svoj vplyv na konečné meritórne rozhodnutie súdu realizáciou jej procesných práv navrhnúť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a nadväzne na uvedenú zásadu konajúci súd zákonným spôsobom vyhodnotil procesnú aktivitu oboch strán a túto následne náležite premietol do svojich záverov, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Z práva na spravodlivý súdny proces pre žalobkyňu nevyplýva právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, akceptoval relevantnosť ňou predkladaných dôkazov a námietok, preberal podstatu jej argumentácie a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami.

15. So zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval odvolací súd námietky žalobkyne uvádzané v odvolaní za opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

16. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ust. § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu. Podľa obsahu spisu žalovanému žiadne trovy nevznikli, je preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

17. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je

prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).